

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet på baggrund af en artikel bragt i Jydske Vestkysten søndag den 6. maj 2001, der hedder: »Lang vej til vagtlægen«, hvori det fremgår, at en mor og hendes voksne datter var tvunget til flere timers kørsel for at finde frem til en vagtlæge, der ville tage imod datteren, fordi hun bor 700 meter på den »forkerte side« af Vejle Amts grænse og derfor ikke måtte tage til vagtlægen i Kolding.

Svar (18/5 01)

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Lægevagsordningen er tilrettelagt på grundlag af bestemmelser i Landsoverenskomsten om almen lægegering mellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg og Praktiserende Lægers Organisation. Det fremgår af overenskomsten, at lægebetjening i vagttiden skal tilrettelægges således, at det sikres, at patienterne på rimelig måde kan få adgang til den lægehjælp, der er behov for. Det fremgår endvidere, at tilrettelæggelsen af lægebetjeningen i vagttiden skal ske samordnet med det øvrige sundhedsvæsen og i fornødent omfang samordnet med andre amter.

Jeg kender ikke den konkrete sag og kan derfor ikke kommentere den nærmere. Men jeg er bekendt med, at Vejle Amt har en samarbejdsaftale med Ribe Amt, der betyder, at borgere fra de to amter altid kan henvende sig hos den nærmeste vagtlæge i begge amter.

Spm. nr. S 2616

Til indenrigsministeren (3/5 01) af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Skal ministerens svar på spørgsmål nr. S 2488, om hvilke retningslinjer der foreligger for praksis med at give midlertidig opholdstilladelse til personer, der ønsker familiesammenføring, således at ansøgeren kan blive i Danmark, indtil referencepersonen opfylder 3-årsreglen, forstås således, at der ikke foreligger retningslinjer, men at der foretages skøn for hver sag?«

Svar (17/5 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge end dem der er omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 1, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor, herunder at udsendelse, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, er efter sin ordlyd skønsmæssig, og hverken i bestemmelsen eller i bemærkningerne her til er det udtømmende angivet, hvornår der kan gives opholdstilladelse efter bestemmelsen. Alle sager afgøres således efter et konkret skøn ud fra gældende administrativ praksis.

I relation til ægtefællesammenføring har § 9, stk. 2, nr. 4, et ganske snævert anvendelsesområde. Det forhold, at en ansøger ikke opfylder udlændingelovens betingelser for ægtefællesammenføring kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4. Der skal herudover – i overensstemmelse med bestemmelsens ordlyd – foreligge »ganske særlige grunde« for en opholdstilladelse.

Der kan således ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, til en udlænding, der ønsker ægtefællesammenføring, *alene* fordi kravene for en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1 – herunder tre-årskravet i § 9, stk. 1, nr. 2. litra d – ikke er opfyldt.

Spm. nr. S 2617

Til indenrigsministeren (3/5 01) af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Vedrører de særlige grunde i relation til ægtefællesammenføring, der er nævnt i svar på spørgsmål nr. S 2488, grunde, der kan give anledning til tilladelse til familiesammenføring eller grunde, der kan give anledning til tilladelse til ophold, indtil en ansøger kan søge om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d?«